

[Robert Christensen.]

debatten vil jeg kort sige: lærer dem at være kreative.

Når vi skal tale om livslang uddannelse — og det skal vi, det fremgår jo af mine indledningsbemærkninger — er det også klart, at det er nødvendigt med en koordinering, et samarbejde imellem de forskellige former for uddannelse. Derfor er vi i venstre glade for, at ministeren nu bebuder, at der snart kommer et uddannelsesråd, som får hele uddannelsesforløbet. Vi har et par gange efterlyst noget sådant til afløsning af det uddannelsesråd, der nu sidder for de højere uddannelser. Vi er glade for initiativet og tror også, der kan komme noget godt ud af det.

Det er rigtigt, at grundlaget for al uddannelse er folkeskolen, og ministeren citerer i sin redegørelse formålsparagraffen i det endnu ikke fremsatte folkeskolelovforslag. Jeg har ikke nogen indvendinger at gøre — vi skal jo heller ikke have en debat i dag om folkeskolen, den får vi lejlighed til en anden gang — men vil gerne gøre opmærksom på, at vi i venstre også mener, at vi heller ikke skal blive så optaget af alle disse gode formål, at vi glemmer, at dansk, regning og matematik stadig væk må være hovedfag; de er nu engang nødvendige for de fleste mennesker, når de skal uddanne sig videre.

Det er også rigtigt, at ungdomsskolen nu er blevet en offentlig skole, og den har som opgave at supplere folkeskolen. Jeg er glad for, at ministeren i redegørelsen nævner delingen i de 4 aldersklasser 14 til 18, at vi i fremtiden skal til at tænke på de 14-16-årige — de går jo samtidig i folkeskolen — og så måske en anden form for undervisning for de 16-18-årige, som er ude af fremtidens folkeskole. Men er det så ikke rigtigt at tage med i vores tanker, at vi vel må se i øjnene, at inden ret mange år vil næsten alle disse fortsætte i en anden skoleform enten i gymnasiet eller de faglige grunduddannelser. Vi må i hvert fald håbe, at det går sådan.

Vi har i venstre ikke noget imod noget i retning af en fælles styring af folkeskolen og

ungdomsskolen, i hvert fald ikke på visse betingelser, men der må også være visse betingelser for, at denne styring kan være ens. Vi må f.eks. kunne fortsætte med at bruge det varierede lærerkorps i ungdomsskolen, som man bruger nu, så at det ikke bliver et uniformeret lærerkorps, der skal overtage denne undervisning. Der må være så megen frihed i undervisningen, at alle de initiativer, der er taget — og det er vel i virkeligheden sådan, at en stor del af det nye, der er kommet i folkeskolen igennem tiden, vel i virkeligheden er startet i den initiativrige ungdomsskole — ikke bliver ødelagt. Ellers skal vi da gerne indrømme, at det nok er rigtigt med noget i retning af en fælles styring af folkeskolen og ungdomsskolen.

Jeg er glad for, at ministeren i sin redegørelse gør så meget ud af de nye faglige grunduddannelser, for jeg er også en af dem, der mener, at vi sidste år med den lov fik lavet ikke alene en nydannelse, men vel en nydannelse, der i løbet af nogle få år simpelt hen reformerer uddannelsen af unge mennesker her i landet, reformerer den på den måde, at den ligestiller den del af ungdommen, der går igennem et gymnasium, og den del af ungdommen, der ikke gør det, men går ud i de faglige uddannelser, og at den giver lettere adgang til videre uddannelse; det er i hvert fald meningen, at den skal gøre det.

Nu er det jo ikke tiden at stille spørgsmål til ministeren i denne principdebat, og det er heller ikke nødvendigt, for vi får jo et forslag til ændring af HF-loven inden længe, men jeg har en fornemmelse af, at hvis de intentioner, vi her har, skal lykkes — og jeg tror, ministeren er enig med mig i, at denne uddannelsesform gerne virkelig skulle blive noget, som mange vil søge ind i, og som mange igen vil benytte til en videre uddannelse — skal vi nok have nogle HF-ere ved de faglige skoler, ved handelsskolerne og de tekniske skoler. Jeg kræver ikke svar i dag, for vi får som bekendt HF-loven til revision inden længe, og så kan vi tale om det dér.

Jeg kan heller ikke lade være med at være